

DEBRECENI FŐISKOLAI LAPOK.

KIADJA: A MAGYAR IRODALMI ÖNKÉPZŐ-TARSULAT

A szerkesztőséget illető küldemények
(cikkek, eserepéldányok stb.) Zöldfa-u.
12. sz. alá küldendők.
A kiadóhivatalt illetők pedig a főisko-
lába címzendők.
Megjelenik: havonként.

Felölös szerkesztő:
Ifj. RÁCZ LAJOS
Főmunkatárs:
DÓCZI JENŐ.
Kiadóhivatali főnök:
INCZÉDY MÁRTON.

Előfizetési árak:
Egész évre 4 korona. Félre 2 korona.
Egyetemi és katonai hallgatóknak,
akik előfizetnek
egész évre 3 kor., félre 1 kor. 50 fillér.

Uj ösvényeken.

Igen. Uj ösvényekre tér e lap. Mert csöpp kedvem se volt elindulni a régi uton. Ha ugyan utnak nevezhető... Göröngyös, keskeny. Egyik szélén tátong az anyagi zűrzavarok veszedelmes mélysége, másik oldalt mered a közömbösség sziklafala.

Tessék rajta járni!

Vegyük hozzá, hogy a magyar ifjúsági élet térein különféle oly mozgalmakat látunk, melyeknek kellő figyelemmel tartása teljes éberséget kíván...

Megvallom, haboztam, mikor a szerkesztőség elfogadása felől kellett határoznom. Mert ez állás igen kényelmes és igen nehéz is lehet. Azoknak, akik mihamar megalkusznak a

lelkiismerettel, könnyű a dolguk. Hogy a múltak bűnéért szenvedő utódoznak mi lesz majd véleményük, azzal persze nem törődnek?

Nem! Inkább dolgozom napestig, dolgozom többet, semhogy tartoznék, de rám ne mondhassa senki: kötelességem nem teljesül!

Inkább megkísértem, a múlt lehetetlenségét mondanak. Megdöntöm a közömbösség sziklafalát és annak szétzúzott szikláival feltárom az anyagi zűrzavarok mélységét és építkezem új utat, melyen biztosan haladhatnak az ifjúság jövők.

Egy ember erője erre kevés. De én hiszem, hogy ifjúságunk saját érdekeit fel tudja ismerni és ahol munkára, tetőre lesz szükség nem fog hiányzni.

Helyzetünk nehéz de nem vigasztalan.

TÁRCA.

Liliomszál.

Harang kondul, zeng zengőül
Esküszöm, vigasztalóul
A menyasszony hőföhérben,
Mint a nyitott liliomszál.

Elszakadt a hegy dühén,
Harang kondul... sírálom száll...
Fekszik a lány hőföhérben,
Mint a letört liliomszál.

Farkas Imre.

A tyúkolt.

A Debr. Főisk. Lapj. eredeti tárcája.

Pajdokat már a tavaszi szellő, a vető is sor-
túll szelint a földben. Ed a természet, erősen
gázolunk kifejezőtől. Ed pár hét választól a
nagy naptól, ez a nagy nap a katonasorozások
napja.

Nagy az az igazság a faluban. Hetek óta
folynak a tervezgetés, tárgyalás. Másról sem
beszélnek.

Háborus világ van, katonára van szüksége a
császárnak. Sor alá mennek a legények, ki bevanik,
ki nem.

Teljesítse kiki híven kötelességét és minden bajunk, veszedelmünk szertefoszlik, mint köd a napsugártól . . .

Debrecen, 1900. október havában.

Uj. Rácz Lajos.

A debreczeni Akadémia polgárainak tiltakozó nagygyűlése.

Akadémiánk ifjúsága még kíséri már aggódó figyelemmel a legújabb megbotránkozást a budapesti Egyetemi Ifjúsági-élet sajnálható tüneteit.

Rég észrevettük, hogy az uralkodó levő u. n. nemzeti párt vezetősége letért a helyes útról és hatalmával politikai merénnyel visszaél. Láttuk, hogy az ifjúsági életbe, mint vesznek be politikai motivumokat, láttuk, mily veszedelmes közelségbe jutottak a klerikális ultramontan néppárthoz. Mint szitják föl a felkezesi gyűlölködés tüztét...

Egymásután jegyezhetjük föl a botrányos eseményeket.

Köpösdý Dezső elnök az *Egyetemi Kör lobogójával, hivatalosan* megjelenik az esztergomi ünnepeken, az egész magyar ifjúság nevében. Az ismeretes, éretlenkedők csinyjéből származó címercsonkítási-ügyet kizsákmányolják: memorandumot készítenek, hogy a kereszt minden egyetemi tante-

remben kifüggesztessék, Köpösdý, mint az Egyetemi Kör elnöke aláírja, beadják a miniszternek, amíg az egész magyar ifjúság nevében... Azt vesznek a klerikális kongresszuson, mely kongresszuson hazaféltásnak helyegozhető kifejezések tettek, mely a kongresszusnak nem magyar állam, hanem klerikális állam kell! E kongresszus a felkezesi gyűlölködés tüzt dobja a magyar társadalomba...

Az egyetemi nemzeti párt azóta is mindinkább összehorrt a néppárttal, annak nökvévé kezdett átalakulni. Egymást érték a botrányok. A választásokról, melyen a néppárti klerikális föltagadott mesterlegényeivel a magasztos (?) jelző alatt: Üsd a zsidót! még egy kis parasztszállási háborút is rögtönztek... nem is szólok. Elvégre belügyeik, nem igen szólhatunk bele.

Vége is ifjúságunk megsokalta a párt garázdaságait és mint erre a jelen ifjúsági élet konjunkturái szerint is leghívatottabb, fölemelte tiltakozó szavát. *Nem mintha az ellen-párt érdekében, annak mint védője, propagálója kívánna szerepelni, de mint a nemzeti-párt vezetősége által beplántált politikai irányzatnak, a klerikális néppárti szellemnek s ezek aegise alatt elkövetett botrányoknak kárhóztatója.*

A szeptember 28-ára hirdetett gyűlést másnapra halasztották, Köpösdý sürgőnyi kérésére, melyben tudatja, hogy lejön és az ellene s pártja ellen emelt vádakkal szemben védekezik.

Ifjaink az audiatur et altera pars elvénél fogva tudatták a helyzetet Wolfner Pál dr.-ral, hogy

Nem csak a legények, de az egész falu népe készülődik.

Legényszívek a kancsótól, asszonyszívek, leányszívek fűtől-fától kéri a tanácsot.

Fölkapott a nóta, akármilyen régi is:

„Zsindelyezik, bádgozzák

A kaszárnya tetejét“...!

Meg az a másik, amelyik azt mondja:

„...Hej, marad itthon kettő-három nyomorult,..."

Azt dalolja ám csak ősi megvetéssel, nagy magaérzéssel a legény.

A kéri korcsmában, ott az alszegen, már egy hete minden áldott este nagy a duhajkodás, áll a vetélykedés.

Mert szőgyen az a legényre, a ki be nem válik. Akár el is ölheti magát bujában.

Mert ha sajnálják is a besorozottat, szépen megcsinatják, buslakodnak érte, anyja, ánya, rokon-

sága sirva borul a nyakába, kedvesétől érzékeny búcsút vesz, még egyszer megöleli, megcsókolja. elteszi a könyekkel áztatott cifra keszkenőt, amit emlékbe kapott tőle. Az megszépen elvár érte, míg kikerül a katonasorból.

Igy a legény, ha beválik. De hátha nem válik?!

No akkor ki van mondva a szentencia fölötte.

Szűk a melle szegénynek, látszott már gyermekkorára óta, hogy nem egészséges a lélek benne....

Dömötör Jancsi is nagyban készült. A múlt héten is bevert fejjel került haza a korcsmából...

Merthogy valaki a virtusába talált beleszólni.

Nagy volt a kedve a gyerekek meg a biza-kodása, nagyobb még a szerelménél is. Pedig a zömök, kis Kód Terkát még a jó, édes szülőinél is

mind a két oldalról kellő információk adassanak s a gyűlés teljesen pártatlanul ítéljen.

Köpösdy és Brázovay, a Budap. Egyet. Lapok ez évi szerkesztője, a Nemzeti Pártnak névleg elnöke, 28-án este, Wolfner dr. másnap érkeztek. Köpösdyék igyekeztek előzetes tárgyalásokba bocsátkozni. És ifjúságunk higgadt, komoly megfontolásáról tanuskodik, hogy Köpösdyvel szemben egész ittléte alatt, gyűlés előtt, gyűlés alatt és után a lehető udvariassággal bántak. Tartózkodtak minden inczidenstől, meg tudták fékezni fölháborodásukat. És nem igaz egyik fővárosi lapnak ama hire, mintha mi alig tudtuk volna a megveretéstől megvédeni! Nekünk nincs szükségünk terrorizmusra, igaz ügyünk a nélkül is győz!

Délután, a gyűlés előtt kellemetlen jelenetet rögtönzött Köpösdy. Kerített vala hounét egy főiskolai szabályzatot, melynek alapján azt óhajtá kimutatni, hogy Wolfner dr., mert már nem egyetemi polgár, a gyűlésen nem szólhat. Szinte gorombán követelte, hogy menjenek vele a rektorhoz ez ügyben.

Dr. Bartha Béla rektor-professor azonban az ifjúságra bizta a dolog elintézését.

Ez alatt már türelmetlenül várták a VI. sz. nagy teremben a gyűlés megnyitását. Akadémiánk polgárai s a városi közönségből érdeklődők számsan. Lehetek 4—500-an.

$\frac{1}{2}$ 6-kor végre Csighy Andor szenior meg-

nyitva a gyűlést, föltette a kérdést: Mi legyen a Wolfner-ügygyel? Sipos B. indítványára a szólás szabadság elve alapján Wolfnernek a szólásjog, mint vendégnek megadatik és ezért a gyűlés egyetemlegesen felelősséget vállal. Wolfner azonban kijelenti, hogy ily körülmények közt a gyűlésen nem, de a főiskola falain kívül, gyűlés után óhajt élni e joggal.

Elnök ekkor fölhívja Kun Béla J. S. E. elnököt, hogy előadói beszédét tartsa meg és nyujtsa be határozati javaslatát.

Hosszas éljenzéssel fogadták, mely után lelkes beszédet tartott az előadó. Főbb részei ezek:

Akadémiai polgártársak!

Kedves barátaim!

A határozattól, melyet ma ki fogunk mondani, nemcsak az függ, hogy a debreczeni akadémiai polgárságot az ország közvéleménye megmaradottnak és küzdőnek lássa azon az uton, melyet úgy hívnak, hogy a tiszta gondolkodás útja, hanem sok tekintetben függ a mai határozathozataltól annak a nyilvánvalóvá tétele is, ha vajjon az ország első akadémijának: Debreczennek s a mi leendő felhívásunk és átirataink folytán a kolozsvári egyetemnek s a többi akadémiaknak, szóval a vidéknek ifjúsága úgy érez, úgy gondolkozik, oly célokat, oly eszközöket s oly cselekedeteket tart-e a magyar ifjúság kötelességével, hivatásával és becsületével megegyezőnek, mint a mily célok, eszközök és cselekedetek

jobban szerette. Pedig azokhoz is nagyon húzott. Sajnálta is egy kicsit, hogy itt kell hagyni a két öregot. Mert bizony azok megérzik majd, ha ő nem lesz.

Egyes gyerek volt. Apjának, anyjának egyetlen gyermeke, reménykedése, az öregnek munkában jobbkeze.

A két öreg is sokat szomorkodott. Magos, derék, szálás legény a Jancsi, nem sokat bíztak hozzá. Biztos, hogy beveszik. Ki szántja, ki veti akkor majd a földet.

— „Fel kellene folyamodni érte“ — biztatta az öreg asszonyt a koma — „egyek gyerek, hazaeresztik.“

Hallotta a szót az apjuk is, az öreg János bá' (ő már János, a fia még Jancsi. Némelyik Jancsiból azonban soha sem lesz János). megcsóválta rá a fejét.

Nem lehet az, más világ van mostan. Szüksége van Ő felségének az ilyen szép szálás legényekre.

Tanácsbéli volt az öreg, hát tudta. Belé kell abba nyugodni, majd csak meglesznek valahogy.

De az öreg Sára asszony csak nem nyugodott bele. Addig járta a dolgot, addig egyengette az utat, hogy egyszer csak megtalálta a helyes ösvényt, Legalább ő azt hitte. Ráakarta hát vezetni az apjukot is.

Egy szép csöndes tavaszi estén kint üldögélt az öreg János bá' a ház előtt Sára asszonnyal. Átjöttek a komák is a szomszédból. Később meg odajött az öreg Ködné is a Terka lányával.

— „Nincs itthon a Jancsi?“

— Hát bizony az nincsen, most is oda korcsmázik az akasztófa. De hát üljenek le, ott van az a lóca. Ne vigyék el az álmunkat.“

következésként jelzik azt az irányt, melynek jegyében a legközelebbi idők tapasztalataiból ítélve, a budapesti egyetemi ifjuság egy része működik s mely irányt én nem tudok másképen nevezni, mint a saját nevén: politikai iránynak, még innen is a legveszedelmesebb iránynak: néppárti iránynak, mely irányt én nem tudok másképen nevezni, mint felekezeti iránynak, innen is a legelfogultabbnak: klerikalizmusnak.

Nem olyan vád ez, a mit azért hangoztatok, hogy a kékert illet, tisztázzák magokat, nem olyan vád ez, mit én híresztelésekből, nagyításokból, vagy saját elfogultságomból merittem, hanem olyan vád ez, mint a mit tényekből ítélve a közvélemény oszt és fenntart, olyan vád ez, mint a milyen vád éri a sikkasztót, vagy rablót, ha tetten érték, mert állítom, hogy a budapesti ifjuság egy része elsikkasztotta a magyar ifjuság multjának tisztos hagyományait s megrabolta a magyar ifjuság jövőjének boldogító reményét.

Mert mi a magyar ifjuság feladata? Ápolni a multat, munkálni a jövőt! Teremtani életerős, szívós, egységes ifjusági közéletet, hogy az itt való ténykedések által edzze és izmosítsa magát a majdani nagy közélet küzdelmeire. Mi a magyar ifjuság feladata? Figyelni ama nagy közélet minden nyilvánulását, éber szemekkel átpillantani a társadalmi jelenségeket s hallatni szavát, éreztetni akaratát mindannyiszor, mikor a hazaszeretet, a bátor önértzet s a semmi akadálytól és pressziótól meg nem

rettenő igaz meggyőződés azt parancsolja, hogy nyilatkozzék és cselekedjék. Ha elvárjuk a magyar ifjuságtól, hogy építse a jövőt, akkor meg kell hallgatni a jelenben is szavát, szabad tért kell engedni a rend és józanság korlátain belül maradó mozgalmainak s hazafiságából és a multhoz való kegyeletéből eredő tüntetéseit sem szabad, sőt egyenesen bűn politizálásnak minősíteni.

Mindenekfelett pedig ne tölje a magyar ifjuság, hogy befolyásolják, mert ez már félig annyi, mint lelkiismeretének áruba bocsátása. Ne tölje a magyar ifjuság, hogy lakatot tegyenek a szájára, ne tölje, hogy békót verjenek a kezére és lábára.

De igenis önmaga tegyen szájára a magyar ifjuság lakatot akkor, mikor politikai és felekezeti izü nyilatkozattételre akarják felhasználni, mint eszközt alantas czélok elérésére s önmaga tegyen a magyar ifjuság békót a lábára akkor, mikor arról van szó, hogy a keresztiek kifüggesztése érdekében memorandumot vigyen a miniszterhez s elmenjen a katolikus kongresszusra, elmenjen néppárt tanyájába, elmenjen Zichy Nándorékhoz!

S ugyan mit tett a budapesti Egyetemi Kör mult évi vezetősége? Memorandumot vitt a miniszterhez s elment a néppárti nagygyűlésre! Tette pedig ezt a magyar ifjuság nevében! Kérdelem, mi jogon? A vakmerőség, a lelkiismeretlenség, az elvakultság, a fanatizmus jogán! Tiltakozunk! Ez a jog hamis, ez a jog nem jog, ez a jog visszaélés, ez,

Megeredt a beszéd. Erről is, arról is, a mi hogy elő jött. Többi közt a Jancsi gyerek dolga. Meghánták, vetették, Isten tudja hanyadszor már, hogy hát milyen nagy baj és hogy már ezen hogy lehetne segíteni.

Egyszer aztán csak hirtelen, váratlan előhuzakodik Sára asszony.

— „Hallja-e kend apjuk, mondanék én valamit! Hátha megrontatnánk a gyereket?”

Arra fordul az öreg nagy komolyan, nem szolt semmit, még a pipát sem vette ki a szájából. Aztán csak nézte, nézte nagy nyugalommal a csillagos égboltját.

Mintha mondta volna a szemével, a mit gondolt:

„Miféle bolond beszéd az Sára.”

Sára asszony látta, nem érti az öreg a dolgot. Sietett is kimagyarázni.

Mint mikor a kovács gyorsabban csipolják, hogy belékapjon a taplóba.

— „Értse meg kend, mit mondok. Nem igazában értöm én, hanem amugy jóra rontani!”

De Dömötör uram még most sem értette. Tanácsbeli létére is nagyon járatlan az ilyen dologban. Kérdőleg tekintett élete párjára. Volt a nézésében feddés, szemrehányás, egy kis kíváncsisággal vegyítve.

— „Aszongya a Mária czigányasszony, ha mögeszi a gyereket két fekete tyúknak a máját, kis korig úgy leromlik, biztosan kiszuperálják. Hátha igaz lenne?”

Sára asszony összenézett az asszonyokkal. Tőlük várta a bátorítást.

a jog — jogtalanság! Hát odáig jutottunk már, hogy a magyar ifjúság tolja a néppárt szekerét, elősegítse a klérus uralmát s bérencze legyen ama törekvéseknek, melyeknek végcélja az egyházi állam? Tiltakozunk!”

Majd a részletekbe bocsátkozva tárgyalja főképp a kereszt-memorandum ügyét és a katolikus-kongresszuson megjelenést, általán a néppártot utánzó egyetemi nemzetipárt bűnlistáját.

Fejtegetéseit a gyűlés hangos éljenzéssel fogadta s a lelkesedés tetőpontra hágott, midőn felolvasta az alábbi határozati javaslatot:

„A kolozsvári egyetem s a többi akadémiák ifjúságával való közlés s e tárgyban hozzájuk intézendő felhívás feltétele mellett mondja ki a debreczeni akadémia polgársága, hogy a maga részéről nem osztja, sőt rosszalja, elítéli, kárhozatosnak és valóságos ragálybetegségnek tartja azt az irányt, melyet az egyetemi választások előtt a budapesti ifjúság egyrésze a magyar ifjúság nevében vakmerő volt, követni, midőn eltékozolva a mult hagyományaként ránk maradt s a jövőt egyedül biztosító kincset: az igazi liberálisizmust, mely az ifjúsági élet mezején nem ismer vallásfelekezetet és nem ismer politikát, — szolgálatába szegődött a klerikalizmusnak és néppártnak s ennek bizonyosságát adta oly ténykedések által, mint a milyen a keresztnek az egyetemi tantermekben leendő kifüggesztése érdekében a miniszterhez benyújtott memorandum, továbbá a katolikus kongresszuson az

Egyetemi Kör vezetőségének a magyar ifjúság nevében zászló alatt való megjelenése stb. s így eljátszása az ifjúság szabad gondolkodásába vetett bizalomnak és erőszakos megbontása a magyar ifjúság egységének, békéjének és testvériségének.

A debreczeni akadémia polgárságának nem célja, hogy a sebet, melyet meggondolatlan kapkodó kezek a magyar ifjúság eddigi egészséges közszellemén ejtettek, szétszakadás által tovább bolygassa s így egészen elmérgesítse; a debreczeni akadémia polgárságának nem célja az Egyetemi Kör vérrel és botokkal jelzett választási hecचेzeinek elbírálásába való bocsátkozás, mivel arra a törvényes bírálatot és ítéletet megfogja hozni az egyetemi tanács s voltaképen a választási dolog az Egyetemi Kör belügyét képezvén abba beleszólni bár sok kommentárt lehetne hozzáfűzni nem kívánunk, — hanem igenis célja, kívánsága, sőt követelése a debreczeni akadémiai polgárságnak az, hogy mivel adandó alkalommal a budapesti Egyetemi Kör magát a magyar ifjúság legfőbb reprezentáló egyesületének szokta tekinteni, tényleg működék és cselekedék úgy, hogy tettei az egész magyar ifjúsághoz méltók legyenek.

E végből, ha a most uralmon levő Nemzeti Párt azt meri magáról önérzettel elmondani, hogy nekik klerikális és néppárti törekvéseik nincsenek, akkor habozás és halogatás nélkül zárja ki a maga kebeléből azokat, kiknek klerikális és néppárti törekvéseit letagadni nem lehet, kik a memorandu-

Látszott a szemökből, hogy értik a dolgot, meg egymást.

Ugy, ugy, jóra kell rontani a gyerököket; tudja annak a módját a vén Mária cigányasszony. Meg is mondta egy kis avaskáért, meg egy kis életért.

Az a fődolog most, hogy az apjuk is ráálljon, mert különben nem érvényes a rontás.

Ha az öreg Dömötör most föllobban, mérgekedik, ő maga rontja el a dolgot.

Hanem az nem igen akart lángra lobbanni. Inkább nagy szeliden hallgatott s csak a kezével legyintett a levegőbe:

— „Bolondság az anyjuk, bolondság, babonáság; cigány asszony ráolvasásától, tyúk májától bizony nem lesz balugya az én fiam, de ne is legyen!”

Nosza megeredt ám erre a három asszony nyelve.

Nem babonáság az, hanem való igaz. Tudja azt a Mária. Okos asszony ám az! Hej sok annak a vén cigányasszonynak a tudománya. Nem hiába, hogy olyan vén már! Uram fíja, nincs már egy fogase. Aztán ugy ismer az minden füvet, virágot, levelet, tudja melyik mire jó, hogy doktor se különben. Mikor harmadéve az öreg Gálné nemzetes asszonynak végkép elrontották a doktorok a lábát a sok reczettel, minden áldott héten a városból hordták rá a sok kenőcsöt, még pesti doktort is hoztak neki, mind nem használt semmit, azt is a Mária hozta helyre. Meg mikor a Ködné testvérje tehenire ráolvasott, aztán egy hétig mindig véres tejet adott a tehén. Hej okos asszony az! Hát mikor ez történt, hát mikor azt tette!

Hát azt talán el is felejtikigylmed, hogy megjövendölte a Mária: szürke lóhoz nem lesz szrencséje soha Dömötör uramnak! Hát ugy-e nem is volt?

mot, a katolikus kongresszusra való masírozást s más ilyesmit produkáltak s ezáltal a magyar ifjúságnak a felekezeti gyűlölködésen és politikai tévelygésen felülemelkedő nagy egészét arcul-ütötték.

Vagy ezt fogja tenni a Nemzeti Párt, vagy ellenkező esetben maga süti rá önmagára a bélyeget, hogy bármint tiltakozik is szavakban ellene, valójában az Egyetemi Kör mégis csak klerikális és néppárti klikk.

Ha bűnösök vannak; a bűnösök bukjanak, de egy bizonyos: a magyar ifjúságnak elégtétel kell!

Itt nincs szó zsidóvédésről, nincs szó protészta érdekről, itt arról van szó, hogy a magyar ifjúság szereti a hazát, munkálja a jövőt, megbecsüli azokat, kik a hazát vele együtt szeretik, a jövőt vele együtt munkálják, de szerinte a hazaszeretethez és a jövő munkálásához felekezeti és politikai jelszavak nem kellenek s mindenekfelett nem tűri, ha a nevében egyesek visszaéléseket követnek el s megbüntetni kívánja azokat, kik őt az ország közvéleménye előtt úgy tüntették föl, mint a reakciónárizmus lejtőjére jutott részét a nemzetnek, mint renegátját a multnak és selejtes reményét a jövőnek.

Ama memorandumban, melyet a néppárti ifjak a keresztek kifüggesztése érdekében beadtak a miniszterhez, többek közt ez áll:

„Krisztus szelleme uralkodik az egyetemen!”

Tudja az a vén cigányasszony mindennek a módját. Ugy van az, úgy, meg kell azt próbálni!

Langyos szellő suhogott, sugdosott az akáczafának rügyező galyai között, a csendes tavaszi levegőben hallatszott egy-egy hangosabb kurjantás a korcsmából. Fent az égboltján az a sok apró csillag mind olyan nyájasan hunyorgatott, integetett lefelé. Mintha biztatták volna az öreg Dömötör Jánost: „ugy van, úgy, ahogy a Mária cigányasszony mondja, el is kell azt hinni Dömötör uramnak!”

Csend lett. A három asszony egyszerre hallgatott el.

A koma is elcsendesedett, csak a pipáját szorongatta, nyomogatta az ujjával.

A Terka leányzó is szótlánul kuczogott ott a gyalogszéken. A beszéd alatt majd felpirult, majd elhalványult. Mikor aztán félbehagyta a szót most

Tudja az Egyetemi Kör és tudja a Nemzeti párt, mi ez a „Krisztus szelleme”?!
Egy neve van: a szeretet.

Kik ezt figyelembe vették, mióta a világ fennáll, azok még sohasem jártak rosszul.

Talán a Nemzeti párt és az Egyetemi Kör sem fogja megbánni, ha kiközösíti a maga kebeléből a klerikálisokat és néppártiakat, de megtartja a más-különbén tévutakon járó memorandumkészítőktől emlékül ezt a pár szót:

Krisztus szelleme! Szeretet!

Ez a debreczeni akadémia polgárságának meggyőződése és akarata, ezt kívánja tudtára hozni a budapesti Egyetemi Körnek a magyar ifjúság becsülete érdekében.

Most szót kért Köpösdy.

Az ifjúság annyira föl volt háborodva, hogy sokan nem is akarták meghallgatni. Nagy ügygyelbajjal lehetett a megújuló nemtetszés-nyilvánulások közt csendet csinálni, hogy Köpösdy beszélhessen és ne mondhasa majd: nem akarták hogy szóhoz jussak, mert féltek attól, mit mondani akartam!

Nos, beszélhetett. Kár volt fáradnia! Mert hiszen mi örültünk volna legjobban, ha az ellene emelt vádaink alól tisztázza magát és mi nyugodt lélekkel nyujthatunk baráti kezét. De nem úgy történt. Az ő védekezése nem volt védekezés. Himezett, hámozott. Tagadta, hogy ő és pártja néppártiak, hogy klerikálisak. Tagadott mindent de *semmit sem bizonyított.*

a három asszony, látszott a szeméről, hogyan lesi, várja, mit szól majd az öreg.

Dömötör János uram pedig csak csöndesen mosolygott. Tetszett neki, hogy fárasztja magát az asszonynépség. Azt gondolják, hogy az ő tapasztalt véu feje elhiszi az ilyen cigány mende-mondát. De már olyan nincsen. 30 esztendeje bent ül a tanácsban. Bíró viselt ember! Boszorkányban, babonában már bizony csak nem hisz! Asszonynak való az.

Csendesen mosolygott deresedő bajusza alatt hátrasimitotta ezüstfehér haját s mikor a többiek szorokonkódva lesték a szót ajakáról, a pipája szára csutoros végével megbökte a komát:

— „Nézze csak kend, komám, már egy darab idő óta figyelöm, nizöm, hogy duródik ott föl a föld alól egy vakondok — ott ni, nézze csak kend — ott a kerítés töviben ni. Odasüt a hód éppen!

*

Beszédének egynémely része még fokozta az ingerültséget.

Utánna Sipos Béla szólott. Pontról-pontra megczáfolta beszédét. Majd kijelentette, hogy Brázovay a Nemzeti Párt jelenlegi elnöke oly nyilatkozatot tett délután, hogy Köpösdyval minden közösséget megtagad, eddigi eljárását, mely néppártiságát bizonyítja: elítéli és ezért a gyűlésen sem jelenik meg.

Sipos beszéde közben érte Köpösdyt egy más kellemetlen meglepetés is. Szundy Károly, a budapesti egyetemi liberális párt volt elnökjelöltje tudomást vevén az itt történőkről, leutazott és még elég jókor érkezett. Szót kért és elmondott egyet-mást a Köpösdy-párt terrorizmusáról, felekezetieskedő, politizáló működéséről. Elmondta, hogy a Kossuth-gyalázás sem ismeretlen előttük. Az egyetemi választások idején történt ugyanis, hogy a Kossuth-nótát éneklő liberálisokra ezt kiálták a néppárti nemzeti pártiak: *Abczug Kossuth! Le a Kossuth-nótával!*

Köpösdy kétségbeesve védekezett a vád ellen. Szundy azonban, ha nem egyenesen személye, de pártja ellen föntartotta.

A fölháborodás rettenetes moraja zugott végig a termen. És akkor is volt alkalmam csodálni ifjaink komoly önuralmát, higgadságát.

Nem volt azonban már türelem hosszas tárgyalásra. Takács Endre terjeszté még be pótlási-indit-

ványát, hogy az egyetemen történekeért a mult évi vezetőség tétessék az ország ifjusága előtt felelőssé!

Kun Béla élt még a zárszó jogával és a gyűlés nagy lelkesedéssel elfogadta a Kun Béla háziorvosi javaslatát Takács pótlásával.

Ezután a Kossuth-nóta és a Hymnus hangjainál levonultak a Csokonai-szobor elé, ahol Wolfner Pál dr. gyönyörű beszédet mondott. Utánna az Alkotmánynak az esti példányát, mely a debreczeni ifjuságot gyalázza és a nemes fölundulásából eredt tiltakozó gyűlést a debreczeni filosemita-szabdkörműves páholy működése eredményének hirdeti, elégették.

Majd hazafias dalokat énekelve, lobogóval bejárták a főutczát, Kossuth-, Burgondia-, Csapó-utczákat és a legpéldásabb rendben visszatérve a főiskolába, minden zavar uélkül szétoszlottak.

Meg kell jegyeznünk, hogy *nem is akart lenni és nem is fajult el a gyűlés u. n. „katholikus ellenes“ tüntetésé, bármennyire is óhajtanák némely áskálódók ráfogni* hogy legalább ez által árthassanak győzedelmes ügyünknek. Elismerték róla: hogy „a debreczeni akadémia ifjusága ez ügyben úgy viselkedett, mint az igazi magyar ifjusághoz illett. Felülemelkedett a politikai és felekezeti tendenciákon és azt senki sem mondhatja róla, hogy felekezeti vagy vallást bántott volna. Eljárásában s határozatában nem volt felekezeti önzés és türelmetlenség s nem lehet, nem szabad illetni a katolikus vallás megbántásának vádjával sem. Tiszta gondolkodás-

Másnap vasárnapra virradtak. Szép tavaszi reggel volt. Kóbor szellő játszadozott a kis bolondos fűszálakkal, a mík ott zöldeltek már a ház körül.

Dömötör János bá' jókor reggel kint volt már a ház előtt. Tett-vett az öreg, megétette az aprójóságot és elnézte csendesesen pipázgatva, hogy kapkodják, szedegetik föl a buzaszemet.

Ott kapargált Sára asszony két fekete tyúkjá is, bizonyosan mit sem tudva a halálos veszedelemtől, amely még tegnap fenyegette őket.

Hozta a kotló is a maga csirkéit. Hadd kapjanak azok is az életből. A kis pirinyó jószágok ott élhetetlenkedtek, kapargáltak tyúkanyó lába alatt. Mosolyogva nézte őket az öreg. Ezek már idei ültetések. Ha valamelyik harcias tyúk vagy jérceze megriasztotta a kis pulyákat, úgy megtopogott, hessegetett neki az öreg.

— „Hess te tyúk, ne bántsd a kisebbet!“

A mire a kotló bizalmaskodva pislogott felé terjegetett a szárnyával.

Früstök után kékbe öltözött János bá. Vasárnap délelőttöt az Isten házában illik eltölteni.

Kétszer-háromszor is neki indult, hogy már majd megy. De mindig talált valamit, a miért vissza kellett jönni.

Hol a bugyellárist, hol a zsoltáros könyvet hagyta bent a házban.

Meg aztán látszott rajta, hogy még akarna is valamit, de elébb gondolkozik magában fölötte.

Mikor harmadszorra jött ki a házaajtón, nagy zenebonára ért ki.

A kotló hangos riadót fujt és gyűjtötte kiterjesztett szárnya alá az apróságot...

Sára néne két fekete tyúkjá csinálta a békebontást. Ott tappogott a két nyavalyás nagy irigy-

ról, bátor fellépésről, önérzetes nyíltságról s érett, komoly meggyőződésről tett az ország színe előtt tanubizonyságot s kijelölte azt az utat, melyen a magyar ifjuságnak haladnia kell: a felekezeti és politikai irányzatokon felülemelkedő liberális utját.

*

Hogy pedig mennyire nem néppárti Köpösdy Dezső, annak illusztrálására jónak látjuk elmondani a következőket. Daczára, hogy a gyűlésen azt mondta: aki azt állítja ti nektek, hogy én és pártom néppártiak, klerikálisok vagyunk, hazudik...! Máskor: „a dolgok megítélésénél ne tekintsétek az Alkotmányt és más ily lapokat, egyik olyan ultramontán klerikális, mint a másik.” (Gyorsirói föl.)

És a gyűlés után az igazságot osztó véletlen kezünkbe adta a bizonyítékot. *Köpösdy a nem néppárti, sürgőnyt küldött az Alkotmánynak*, melyben a következő résznél a valóságnak teljesen meg nem felelő, részben az igazságot elferdítő tudósítások vannak:

„Alkotmány szerkesztősége

Budapest.

Szundit is lehozták, ki Kossuth-gyalázásról hazudozik, Kun Béla rettenetesen lázit néppárt ellen, Köpösdyt gyalázzák, Csokonai-szobor előtt Wolfner alkotmányt éget, tüntető körmenet Wolafka ellen. Feladó Köpösdy Angol Királynőben.

E táviratot, melyet úgy küldött oda, a táviróhivatalban nem tudták elolvasni. Visszaküldték,

séggel a kis csirkék közt. Azok az ártatlanok azt se tudták, merre szaladjanak.

János bá' nagy dühösen a két telhetetlen közzé hajított a botjával s aztán, mintha hirtelen eszébe ötlött volna, a min eddig hiába töprengett. Gyorsan visszafordult, bement a konyhába s az épen ott foglalatostkodó Sára asszonyhoz fordult:

— „Hallod-e anyjuk, neköm mög eltüntesd ám azt a két tyúkot, azt a két feketét. Nem tűrhetöm, hogy sehogy se fér mög tülle a többi jószág. Mög a veteményt is mind kikaparja. Azér' mondom, hogy vagy levágod vagy más mi egyéb. Adta komisz tyukjai.

A kotló ép akkor zavarta a két kiszemelt áldozatot a kerítés felé. A két fekete tyúkot...

Dóczi Jenő.

hogy javítsák ki A küldöncz tévedésből Siposéknak adta át, kik meglepetve olvasták tartalmát és megbotránkozva adták át Köpösdynek.

*

Ezek után várjuk, mi történik. Vajha ne lenne munkánk eredménytelen. De történjék bármi, bennünk erős a tudat: velünk miz igazság. Annak megfelelően jártunk el és fogunk eljárni!

Quousque tandem...?!

Mély fölháborodással regisztráljuk az alábbi hirt, mely, hogy nem első és nem utolsó, annak a magyarság botrányosan nagy türelme az oka. Tagadhatatlan, e türelem kezd szétszakadozni a folyton ismétlődő perfidiák miatt, de foszlányai is elegendők, hogy hatásos működés kifejtésében megbénítsanak.

A hír ez:

„A magyar nóta ellenségei. Balázsfalván, csunya botrányt csinált néhány román ifju a magyar nóta miatt. A balázsfalvi szállóban Balogh Jancsi kolozsvári cigányprimás játszott zenekarával s nagy közönség hallgatta a magyar nótákat. Egyszerre hatalmas dobogás, püsszegés és füttyülés kerekedett s egy Csató nevű román nemzetiségi ifju, aki a kolozsvári egyetem joghallgatója a primáshoz rohant, kicsavarta kezéből a hegedűt és odacsapta a cimbalomra:

— Elhallgass, te kutya! — ezt kiáltotta Balogh Jancsira. — Menjetek vissza Ázsiába, a honnan jöttetek. Nekünk nem kell a magyar nóta!

A botrányra elsiettek a hölgyek. Csató többed-magával kényszerítette Baloghot, hogy elhagyja a termet. A cigányprimás a küszöbről visszakiáltotta:

— Én magyar ember vagyok! Itt nincs Dákórománia, azért csak magyar nótát játszom!

A lármás ifjak erre megrohanták a cigányokat, a kik kerülő uton a vasuti állomásra menekültek. Balázsfalva előljárósága tanuja volt a történeteknek. Valószínű, hogy a kolozsvári egyetem tanácsa vizsgálatot indít ebben az ügyben.

Nem fűzők hozzá kommentárt. Minek? Ez is olyan stílusú „hőstett”, mint a többi volt. Soha ne adjon az Isten nekik nagyobb, derekabb hőseket. (?)

Hanem Önökhöz van néhány szavam, Uraim, ott Budapesten és Kolozsváron!

Budapesti egyetemi ifjúságunkat helyzete predestinálja vezetésre Mit gondolnak Önök, ahelyett, hogy a középkori vallásháborúk paródiájának előadásával mulatják magukat, nem jobb volna ez ügyekkel törődni?

Emlékszem némi dolgokra a multból, melyek folytán ez önöknek szigoruan kötelességük is...

Vagy thea-estélyekkel óhajtanak ennek megfelelni?

...Kolozsvár pedig? Kolozsváron minden csöndes, nagyon csöndes. Pedig Kolozsvár észbe vehetné azt a régi szálló-igét: Jam ardet Ucalegon..! Vagy talán a balázsfalvai eset híre még nem jutott el oda?

Uraim! A dákóromán agitátorok nem mükedvelősködnek történelmi paródiákban, nem pártoskodnak, hanem dolgoznak! Nyiltan vagy alattomban. De folytonosan.

Mi pedig várjuk, várjuk, mikor támad egy új Ciceró, ki megküzdjön e hazaárulókkal...?!

Quousque tandem abutere patientia nostra?

Az érdem jutalma.

„N. N. ur egy ládika szivarvéget küldött a fővárosi menedékház öreg honvédeknek...”

Nemrégiben, Budapestén
Amint mondom így esett meg:
Ajándékot küldött egy ur
A menházi honvédeknek...
Levél is volt mellé téve;
Olvassák az ősz honvédek:
„Használják el egészséggel
E ládika — szivarvéget.”

Nosza, öröm támad erre.
Ez pipáját keresgeti,
Az gyönyörrel mosolyogva
Már csibukját tömögeti...
Csak egy béna, öreg honvéd
Huzódik el messze félrebb,
Nehéz könnyesepp fut le arczán,
Mig nézi a — szivarvéget.

Emlékezik... Önkénytelen
Számolgatja sorba véve:

A hazáért, szabadságért
Hány csatában omlott vére?!
...Akkor vére, most könnye hull:
„Oh, a magyar, hajh, mivé lett...!”
Hősöknek, kik érte küzdtek.
Dob egy marák — szivarvéget!

Ifj. Rácz Lajos.

Színház, művészet.

Thalia templomának kapui megnyitak.

Szeptember 29-én volt az első előadás. Dobsa Lajos IV. Lászlójával nyitották meg a sáisont.

Jóleső érzéssel olvastuk már napokkal előbb Komjáthy János igazgatónak előzetes jelentéséből, hogy több újdonságot fog bemutatni, nemcsak operetteket, de nemes irányú társadalmi színműveket is, a fővárosi színpadok újdonságaiból többet bemutat, melyeket a debreczeni közönség jóízlésével összeegyeztethetőnek vél.

Imé, a mai komédiásképu, üres-lelkü, pénz-sóvár világban egy színigazgató, ki kollegái kalmárüzelmek közepette nemes ambícióval, a színpad régi, nemes czéljának tudatában működik...

Mert elvégre is ő megnyithatta volna egy klasszikus magyar történeti színmű helyett a saíson a „Kikapós patikáros”-sal is...

Üdvözljük őt. Üdvözljük társait, társnőit, kiknek lelkében bizonyára ép úgy él a nemes hivatásnak tudata, lobog a lelkesedés tüze, mint az övében.

*

Képzőművészeti kiállítás Debreczenben. A magyar képzőművészek nyugdíj- és segély-alapja javára városunkban november hó első felében képkiallítás szándékozik rendezni a budapesti és vidéki festőművészek egy csoportja, melynek élén a budapestiek részéről Németh Lajos és a debreczeni Bosznai István tanár állanak. Városunk hatósági és társadalmi köreiből több látogatást tettek és mindenütt a legszivesebb fogadtatásban részesültek. A városi tanácshoz kérvényt adtak be, melyben a város székházának nagytanácstermét, továbbá erkölcsi és anyagi támogatást kérnek. A képkiallítókat közt lesz az említett két rendező festőművészén kívül Benczur, Baditz, Bruck, Nadler Róbert, Neógrády Antal, Stetka Gyula, Szenes Fülöp, Telepy

Károly, Ujváry Ignác és többen; képviselve lesz Munkácsi művészete is egy darabbal.

Szerettem volna piros betűkkel nyomatni e hirt. Mert ünnepnap lesz az. Csak jönne már! Hiszen oly régen várjuk...

— cz — s.

Sport.

A *Debreceni Torna-egylet* ez uton is közhirre teszi, hogy azon akadémiái hallgató urak, kik magukat a testedzés nemes sportjában tökéletesíteni akarják, hetenként 3-szor: hétfőn, szerdán, szombaton d. u. 5—8-ig a rendes tornaórákon az egyintnek Péterfia-utczai tornacsarnokában tagokul beiratkozhatnak. Felvilágosításul szolgáljon itt még a következő: a tagsági díj 10 korona, melynek fele a beiratáskor előre fizetendő, másik fele részletekben is fizethető, nyugta azonban csak az egész összeg kiegyenlítése után adatik ki.

A tornacsarnok a modern követelményeknek megfelelően van felszerelve, mindennemű tornaszerekkel. Így mindenki oly irányban fejlesztheti testi ügyességét, amilyenre kedve s hajlama van.

Hogy a tagok, ha óhajtanak: mily uton-módon nyerjenek kedvező feltételek mellett a vívásban is kiképzést, ez iránt épen most folynak a tárgyalások, melyeknek eredményéről az érdeklődőket rövid időn belül értesíteni fogjuk.

(D. S.)

Társadalom.

A magyar közönséghez!

Íly czímmel körlevelet vettünk a Felsőmagyarországi Közművelődési Egyesülettől, mely egyesületnek nemes törekvéseit, tizenhétév óta elért sikereit nálunk is jól ismerik. Védnöke József főherczeg, elnöke Thuróczy Vilmos cs. és kir. kamarás, nyitrai főispán, az elnökségben ott látjuk hazánk jeleseit.

A körlevél így szól:

A nemzetiségi mozgalom végre őszinte szint vallott a Felvidéken. Pánszláv állam a magyar szent korona területén, pánszláv egyházzal, pánszláv is-

kolával és pánszláv közigazgatással: ez a turóc-szentmártoni program.

A F. M. K. E. azért alakult, hogy utját vágja ezeknek a törekvéseknek. Hogy megvédelmezzen másfél millió tót nyelvű magyar állampolgárt az idegen befolyástól. Hogy a nemzetiségeket a magyar nyelv erejével elválaszthatatlanul fűzze az oszthatatlan magyar államhoz.

A cél, a melyet a F. M. K. E. követ, nem csak a Felvidék érdeke tehát, de érdeke az egész nemzetnek.

Tizenhét éves fennállása óta 54 kisdóvodát alapított. Ma is harmincznyolcz óvodát tart fenn a saját erejéből. Évenként 2000 vagyontalan tót gyermeket részesít magyar nevelésben. Segélyezi a szegényebb népiskolákat s ingyen tankönyvekkel látja el a szegényebb sorsu tanulókat. Megjutalmazza a magyar nyelv tanítása körül érdemeket szerzett tanítókat. Népszerű olvasmányokkal ajándékozza meg az ifjúságot, mely az iskolából az életbe kerül. Nemzetiségi vidékeken magyar dalosköröket szervez, a melyek a magyar dalt és zenét kultiválják. Nép és közkönyvtárakat állít fel s a magyar-tót nyelvhatáron faluról-falura vándorkönyvtárakat küld. Szemmel tartja a nemzetiségi izgatókat s törekvéseiket ellensúlyozza a magyar kultúra hatalmával.

Vagyona alig kétszázezer korona, évi szüksége ellenben meghaladja az ötvenezer koronát. Nagyön reá van utalva tehát a magyar társadalom anyagi támogatására.

A F. M. K. E. hivatása: egy második honalapítás Magyarország felső megyéiben, az elszegényedett, vagyontalan, nyomorral küzdő tót lakosság között. Ez a szerencsétlen, megtévesztett, de becsületes és erkölcsi alapjaiban megbízható nép még nincs elveszve a magyarságra nézve, ha megmentésében a magyar társadalom segítségére siet a F. M. K. E.-nek.

Magyar véreink, a kiktől sohasem kért áldozatot hiába semmiféle hazafias ügy, bizalommal fordulunk hozzátok. *Íratkozzatok be egyesületünk alapító, örökös, rendes vagy pártoló tagjai közé.* Járuljatok filléreitekkel hazafias nagy munkánkhoz.

Aki megértett bennünket s módjában is áll, még sem támogatja törekvéseinket: az ne mondja magát magyarnak!

Nyitra, 1900. évi augusztus hó.

A F. M. K. E. elnöksége.

Akik óhajtanak tagok lenni, a következő módok között választhatnak. Lehetnek:

Alapító tagok, egyszerre befizetendő 100 forinttal.

Örökös tagok, " " 30 "

Rendes tagok, évenként előre fizetendő 2 "

Pártoló tagok, " " " 50 krral.

A rendes és pártoló tagok kötelezettsége a belépéstől számított 10 évig áll fenn, eddig tartoznak illetményeiket évenként előre az egyesület pénztárába befizetni, tartoznak továbbá az egyesület érdekeit lehetőleg előmozdítani.

Nem tartjuk szükségesnek, hogy a fent közölt fölhíváshoz megjegyzéseket fűzzünk. Akinek még az után is magyarázatra van szüksége, ítéletnapig is hiába magyaráznánk annak, mi az: erkölcsi kötelesség!

Eddig is számosan iratkoztak be ifjaink közül. Így: Dóczi Jenő, Domokos Andor, sárvári Eötvös Pál, Fráter Ernő, Heiman Jenő, Holländer György, Kun Béla, Majthényi Miklós, ifj. Rácz Lajos, Váradi Zsigmond.

Ugy hisszük, példájuk követésre talál.

Felvételre jelentkezésnk vagy e lap szerkesztőjéhez, vagy közvetlenül *Clair Vilmos* urhoz, a F. M. K. E. titkárához küldendők. („Budapest, VIII. Budapesti Napló szerkesztősége“ címre.

CSARNOK.

Diákok a futtatáson.

— Pillanatnyi felvételek. —

Ha a debreceni kollégiumban valaki kiejti a futtatás szót, tíz diák közül kilencz nem a lóversenyre gondol, hanem arra az ünnepélyes órára, amidőn az ünnepi követjelöltek összegyűlnek egy tágas tanterembe s valamelyik hittanár előtt próba predikációt tartanak. Ezt nevezik futásnak vagy futtatásnak. Itt látszik meg először, kiből milyen legátus lesz, ámbar a futtatás még könnyűség ahhoz képest, amikor majd a szószékből az egész községe elötte kell szónokolni.

Mondom, a diákok legnagyobb része erre a futtatásra gondol és sokkal kevesebbnek jut eszébe a lóverseny, azoknak is jóformán csak egy-kétszer egy esztendőben, mikor a hirdetési oszlopokról tarka lovak képe bámulle, az utczákon meg egymást

érik az előkelő fogatok. Azért ma már a diákok közt is egyre több több fiók-sportsman akad Pesten is, meg másutt, ahol lóversenyt rendeznek. Nagy diákok már hetekkel előre beszélnek róla, hogy vajon csakugyan jobb-e *Menelik*, mint *Fináncz II.* s vajon nem hagyja-e cserben *Vielliebchen* az utolsó pillanatban a benne bizókat.

Vége aztán eljön a nevezetes nap s a lóverseny annyi meg annyi érdekes alakja közt ott van az, akivel még soha sem foglalkoztak, akire rá sem igen néztek: a diák.

*

Indítás előtt. A közönséget ismét kénytelen vagyok a felette elkoptatott hangyabolyhoz hasonlítani. A hasonlat, megengedem, kopott, de utóvégre már a hindu bölcészek megállapodtak abban, hogy mindig jobb, ha a hasonlat kopott, mintha friss, de nem — hasonlít. A közönség szóval nyüzsgött, kíváncsiak, izgatottak voltak a páholyok czifrába öltözött hölgyei, a gyepe nyalka urai, de az élénksége seholsem vált olyan szabaddá, kitörővé, mint a tribüntól balra. Ezen a fogyatékos kényelemmel be rendezett helyen tömörültek a diákok.

Mert Misi sarokba dobta a növénygyűjteményét, Géza egy délutánra pihenőt adott Vernének és Jókainak; kijöttek Széles Aladár és Korom Árpád barátaim is, sőt nini, — ki hitte volna? — itt van Pista is, a tudós linguista, a VII. osztály görög nyelvtudósa.

Ezen csendes nézelődésünkben egy hangos szózat riaszt fel.

— No fiuk, ki fogad velem?

A stentori hang Gara Bertié, aki a hetedik osztály köztisztvisletben álló ódaköltője. Igen jeles sportsman, de azért magában nem szeret játszani, inkább mással osztja meg az izgatottság édes gyötrelmeit.

— Nem bánom, én játszom veled jelentkezett Sándor Laczi.

De nagyon csalódnak önök, ha azt hiszik, hogy ezzel mindjárt rendbe jött a dolog. Még csak ezután kell összeegyeznii, hogy melyik lóra tegyék a pénzt. Bizony bajos eligazodni annyi paripa közt és alig egy perccel az indítás előtt tudtak csak megállapodni a közös fogadás tárgyában.

S aztán nézik kimeresztett szemmel, hogy viseli magát az „ő“ lovuk.

— Hajrá *Kucséber*!

*

Misi, a lelkesült. A husz krajcáros helyen egy csendőrmester és egy elhízott bérkocsitulajdonos társaságában áll Misi, a lelkesült Misi. Áll, ha ugyan állásnak lehet nevezni az abrosz, meg az asztalkendő helyzetét a présben. De Misit a szorult állapot nem zavarja lelkesedésében. Ameddig csak bírja: kidugja a nyakát, hogy lássa az eredményt. Rémségesen izgatott s jobben kikelt a képéből, mint a ló tulajdonosa, akinek néhány ezer forintjába fájhat a vereség. Amikor aztán *Oedipus* csakugyan első lesz canterben, Misi ujjong, tapsol, aminthogy tapsolt volna akkor is, ha a nyulánk Duna győz vagy a telivér Maláta.

*

A sportsman. Az apját leütötte a hajókötel, az anyja mosóné volt... azaz bocsánat, hogy a szokás hatalmánál fogva így kezdtük a Béla életrajzát. Ellenkezőleg: az ő apja őrnagy volt és a nagy hadgyakorlaton lovaglásban törte ki a nyakát, az anyja szenvedélyes barátnője volt a kártyának, Monte-Carloban tért örök nyugalomra. Így nem döbbenhetünk meg, ha Eözy Bélát minden löversenyen ott találjuk. Tíz éves kora óta kijár s úgy odatartozik a turf képéhez, mint a totalizátor bódéja, a jelzőharang, meg az öreg Zigg báró. Ami pénzt csak kap havonként a gyámjától, mind versenyre viszi. Hazárdul játszik és néha nyer is. Amikor nincs löverseny, megelégszik egy kis parázs ferblizéssel. Ilyen életmód mellett természetesen, hogy gyorsabban nyövi el az iskolákat, mint a lovagló nadrágjait. Ez azonban nem sok gondot okoz neki. csak legyen löverseny az új állomáson. Mindamellet van rá reménység, hogy öt-hat esztendő múlva leteszi az érettségét is.

*

Akiből nem lesz sportsmann. Először van kint, de nem is lesz egyhamar újra. Egy osztálytársa mézes-mázos szavainak engedve jött ki a futtatásra, de az nem felelt meg a hozzáfűzött várakozásnak. Mialatt a közönség lélekzetét visszafojtva lesi a mérkőzést, ő nem tud elfojtani egy halk ásitást. Hébe-korba fürkészőleg néz a tribünre, nincs-e ott valamelyik „tanár ur“, aki rajtakapná ezen a meggondolatlan lépésén. Közben eszébe jut, hogy milyen jól meg lehetett volna tanulni ezalatt a német könyvnélkülit s csak azért nem hagyja ott idő előtt az egészet, mert *le muszáj élvezni* a husz krajcárt, mibe a belépés került. Más különben szí-

vesen oda adja egy Verne regényért Kottingbrunn meg Alag tiz esztendei futtatását.

*

Az óvatos Benjémin. Benjámint azon kezdem, hogy nem is hívják Benjáminnak. Egyszerűen Kovács István a neve és csak bizalmas baráti körben szokták Béninek vagy épen Balek Béninek nevezni. Elég az hozzá, hogy Béni a hetedik osztály legfurfangosabb növendéke hírében állott. Furfangos is, óvatos is, csak az a bökkenő a dologban, hogy a ravaszsága meg a vigyázata mellett rendesen a rövidebbet húzza, ezért maradt szegényen a balek név. A *Béni*-nek mondom, nem tudnám okát adni.

Egy szép áprilisi reggelen így szólott Béni az ő keuyeres pajtásához: Juhász Déneshez:

— Fiu, ugy nézz rám, hogy a jövő héten négy pengővel játszom a löversenyen.

Dénes a felszólításhoz képest kegyelettel pillantott barátjára, (a kegyeletbe, valljuk meg, némi hitetlenség is vegyült) amaz pedig rendületlenül folytatta:

— Tudod, tegnap váratlanul jutottam ehez a pénzhez, hamarjában nem tudok vele mit csinálni, hát jó lesz szerencsét próbálni a turfon, mi?

— Hát ami azt illeti, jegyezte meg szerényen Dénes, ha épen nem tudsz vele mit csinálni, adj nekem belőle két forintot.

— Olyan nincs a sifonérba', vágta vissza zordonan Béni. Már én ezzel a löversenyre megyek, megmondtam.

Ehez a biztatáshoz Juhász igen savanyu képet vágott és másnap már az egész osztály tudta, hogy Balek Béninek vagy ha tetszik: Kovács Istvánnak négy felesleges pengője van. amit szombaton visz a futtatásra.

A hét végén már tiz forintot emlegetett a fámas az egész osztály az ő fogadásáról beszélt.

— Így aztán érdemes játszani, mondta a kis Lám Ákos, aki csak husz krajcárral szokott társalenni a löversenyi fogadásokban.

Mások találgatták, hogy melyik lóra teszi a pénzét Béni, mert ilyen horribilis summánál bizonyosan nagyon fontolóra veszi a dolgot. Hát gondolkozott is ő rajta emberül. Hosszadalmas lélektanóraxon tisztán löversenyi futtatásokat olvasott, a lapok tip-jait hasonlította össze.

Eljött a nagy nap. Béni irtózatossal lelki tusakodás után megállapodott, hogy melyikre tesz. Midőn

épen vinné a pénzt a a totalizátorhoz, egy kéz nehezedik a vállára.

— Mit akarsz, Dénes?

— Te egy bizalmas szórnak van hozzád.

— Ki vele!

— Látod azt a hosszú nyaku urat ott?

— Melyiket?

— Ott a korlát mellett, kék mellényben, koc-kás sipkával a fején. Ez a Lovarogylet titkára, egyszersmind valamék pesti lap sporttudósítója. No hát, jegyezd meg, hogy amelyekre ez tesz, az a ló győzött.

(Folyt. köv.)

Egyesületeink.

A Magyar Irodalmi Önképző Társulat, főiskolánk ez egyik legrégebb, egyik legtekintélyesebb egyesülete, szeptember hó 19-én tartá alakuló köz-gyűlését, melyet nt. Ferenczy Gyula felügyelő tanár lelkesítő, komoly munkára buzdító beszéddel nyitott meg. A választások eredménye: Elnök: *Nánássy Lajos* 3. th., főjegyző: *Szűcs László*, 2. th., aljegyző: *Pirchler Ernő* 1. jh., titkár: *Füzessy Géza* 2. th., pénztárnok: *Szinok Zoltán* 2. th., ellenőr: *Dayka Endre* 2. jh. A Debreczeni Főiskolai Lapok felelős szerkesztője: *iffj. Rácz Lajos* 2. jh., kiadóhivatali főnök: *Incze Mártón* 2. th. Választmányi tagok: *Kun Béla*, *Kovács Gyula* jh., *Gachal János*, *Nagy Lajos* th., *Gulyás József*, *Madai Gyula* gymn. t.

Az ilykép megalakított választmány eddig is 3 ülést tartott, melyeken az egyesület és lapjának anyagi ügyei rendezésével foglalkoztak és az okt. 6-iki ünnep tárgyában hatszortak. Sok ügygyel-bajjal jár az előbbi, de erős a reményünk, hogy rövid idő alatt minden rendben lesz.

Ezenkívül szept. 30-án vasárnap d. e. tartatott az első működő közgyűlés.

(Jónak látjuk itt megjegyezni, hogy többek kérelmére a működő gyűlések idejét a választmány vasárnap d. e. 1/2 11-től 12-ig terjedő időre tette át czélszerűségi okokból.)

Éz első gyűlésen tartotta *Nánássy Lajos* a szokásos elnöki beszédet, melyben az egyesület nagy és szép multjára hivatkozva, igéri, hogy a jövőndőt ahoz méltóvá igyekszik tenni. Tulajdonképeni tárgya

a gyűlésnek a szavalat-verseny volt. Az okt. 6-iki ünnepély végett ugyanis ódaszavalásra és szabadon választható komoly költemény szavalására verseny hirdettetett. Óda írásra *Kun Bélát* kérte föl a vá-lasztmány, kinek szép ódáját szavalták a versenyen *Pirchler Ernő*, *Gachal János*, *Füzessy Géza*. *Cser-nátony K.*, *Tomka V.* és *Kovács Gyula*. *Takács Endre* bírálata után a gyűlés *Pirchlert* bizta meg az ünnepélyen szavalással. Majd *Baja Mihály* lépett az emelvényre s mély érzéssel szavalt *Pósa Lajos* „*Az aradi vesztőhelyen*“ című költeményét utánna *Takács Endre* adta elő saját: „*Itélet*“ című köl-te-ményét. Többeknek hozzászólása után azt határoz-ták, hogy mindaketten szavaljanak az ünnepélyén.

Rajtuk kívül a Cantus fog szerepelni és *Ná-nássy Lajos* fog emlékbeszédet tartani a magyar nemzet e szent, ez örök gyászünnepe.

A „Debr. Főisk. Gyorsíró-egylet“, mint érte-sülünk, következőkép alakítá meg választmányát:

Elnök: *Szabó Ernő* 1. jh. Főjegyző: *Bá-lint Antal* 7. o., aljegyző: *Csobán András* 7. o. Pénztárnok: *Csobán András* 7. o. Könyvtárnok: *Lengyel Imre* 3. th. Tanfolyam vezetők: Gyakor-lók részére: *Tóth János* 2. th. Haladó k részére: *Bálint Antal* 7. o. Kezdők részére: *Bóné Endre* és *Csobán András*.

A „Debreczeni Gyorsíró“ autographált havi folyóirat (*Gabelsberger-Markovits* rendszer szerint) szerkesztője *Maday Gyula*.

A Joghallgatók Segítő Egyesülete. Szeptember hó 26-án tartotta meg Akadémiáknak e legnagyobb, legtekintélyesebb egyesülete. Dr. *Kérészy Zoltán* jog- és állam tud. kari dékán, mint felügyelő tanár, eszmékben gazdag és szeretettel teljes beszéddel nyitotta meg a gyűlést.

A beszédét követő éljen és tapsvihar elcsitul-tával megtörtént a választás. Elnökké választották egyhangu lelkesedéssel *Kun Bélát*, ki szép beszéd-ben emlékezett meg több fontos üggyről, melyek részint az egyesületet, részint az ő személyét érin-tik, vázolta jövő programját, a tevékenységet, mely által a régmultnak hibáit helyrehozni, mulasztásait pótolni ez évben még energikusabban fog törekedni, mint az előző években.

Beszéde után lelkes ovációban részesítette a közgyűlés, dr. *Kérészy Zoltán* felügyelő tanár pedig működésére Isten áldását kérve üdvözölte.

Majd tovább folytatván a választást, főjegyzővé: ifj. Rácz Lajos 2. jt.-t választották. Továbbá pénztáros lett: Szabó Elek, 3. jh. Könyvtárnok: Molnár Béla 4. jh. Ellenőr: Tóth Kálmán 3. jh. Aljegyző: Torday Lajos 1. jh. Választmányi tagok: Mészáros Károly, Sipos Béla 4. jh., Fráter Ernő, Kun Elemér 3. jh., Barabás Andor, Márton Jenő 2. jh., Pirchler Ernő, Siménfalvy Árpád 1. jh.

A választmány a közel napokban megkezdí működését, határoz az első félévi ingyen-segélyek és könyvsegélyek tárgyában és több fontos, az egyesületet érdeklő ügyben.

A Felsőbb Tanulók Olvasó Egyesülete szeptember hó 22-én délután tartotta meg alakuló közgyűlését. Két párt küzdött a könyvtárnoki állásért: Tóth István 4. jh. és Kovács Gyula 3. jh. pártjai. Az előbbi győzött. Tóth Istvánt választották meg 119 szavazattal. A többi állások a közetkezőképen töltettek be. Elnök, hivatalból a szenior: Csighy Andor. Alelnök: Szabó Elek 3. jh. Főjegyző: Tóth Kálmán 3. jh. Ellenőr: Márton Jenő 2. jh. Pénztáros: Szinok Zoltán 2. th. Most, midőn lezajlott a választás, újra föleled bennünk a remény, hátha ez új tisztikarral meglehet elvégre értetni, hogy az olvasó-egylet mai állapota kritikán aluli! Hogy az olvasóegyletben csak úgy ordít a szükség, reperálni kell, mert széztüllik ez amugy is csak tengődő egyesület, melybe csak egy-egy izgalmasabb választás miatt iratkoznak be számosabban, de a beiratkozottak mentül kevesebbet és legtöbbnyire a szükség kényszerítése miatt járnak be. Mert hiszen (szégyen!) ez egyetlen helyiségünk, ahová az előadás közötti idő vagy egyebb szünet alatt a hallgatóság bevonulhat. Elvégre eshet az eső, hullhat a hó, ilyenkor nem lehet a kollégium előtti téren ácsorogni vagy a léghuzamos, nyitott folyosókon lézengeni. A tantermekbe pedig ilyenkor bemenni nem lenne szabad, azokat ez idő alatt szelöltetni kell! Marad tehát az olvasó-egylet terme. (?) Oda valami alagut-féle sötét zurdikon át lehet bejutni. Ez alagut két oldalán, ablaktalan, pinczeszerű helyiségekben tartja az emlékkerti ör különböző holmiját. Hogy mi mindent, annak elszámolására nem vállalkozhatom. Annyit azonban mondhatok, hogy e dohos üregekből nem a legkellemesebb és legegészségesebb levegő terjeng. A mellett láttam e két ajtó között egy izben átsétálni egy nem épen szilfid termetű — patkányt. Bocsnat, hogy nem igen poétikus a tárgy, de hát ez is jellemző...

A terem (?) pedig két ablakon nyeri a pazar világosságot. Az ablakok felőli oldalban látni is lehet, Egy éleslátású kollegámról járja a tréfa: ma-ho-nap rövidlátó lesz, mert e másik oldali asztalnál szokott néha olvasni... Elég vakmerőség.

A legnagyobb csodálatomra, a nyáron kifestették a szobát, ami emberemlékezet óta nem történt; fel is suoltatták, sőt horrendum dictu! az ajtónál kikopott padozatot is kijavították.

Hanem a megvedlett piszkos asztalok, kegyetlenül nyikorgó ősi székek maradtak és maradnak tovább, hogy a késő unokáknak is legyen módjuk ábrándozni egy tisztességesen bebutorozott, tagas, világos olvasó s társalgó teremről...

És mit szóljak a lapokról? A D. F. Lapoknak két év előtti egyik számában olvastam e sorokat: „Azon urak, kik szeretik a régiséget s az ókori történetet tanulmányozni akarják, legjobban teszik, ha az olvasóba járnak *újságot* olvasni.”

Sajnos, de nincs igazság nélkül e csipős megjegyzés.

Sokszor nem tétetnek ki kellő pontossággal a lapok, a szépirodalmi lapok sokszor a hétnek már elején indokolatlanul hiányzanak s napok multán kerülnek csak vissza. És az amugy is nagyon leszállított számú lapok kész prédái egyesek éretlenkedésének... Láttam lapokat, melyekből cikkek kivágva, egész oldalak lehasítva voltak.

A könyvtárról nem is szólok. Ott is van elég baj. Vannak könyvek, melyek csak azért vannak, hogy ott lepje őket a por, mert kiadni nem lehet!

(Nem tudom, van-e ily rendelkezés az alapszabályokban is?)

Vannak ismét könyvek, melyeket kiadnak ugyan, de a kutya sem veszi ki, mert még a dédapáink korából valók, csak az irodalomtörténetet buvárló kevesek veszik hasznukat. Vannak továbbá könyvek, melyeket kiadnak, ki is vesznek. Ezek nagrészt azonban hiányos és piszkos. Volt nálam pl. egy könyv, melynek lapjai valami fekete — kávészínű izével voltak leöntve. Jó izlrsű ember ledobja...

De uraim! ne értsenek félre! Nem üres akadémikoskodás ez, hanem az évek óta forrongó, elégedetlen közszellem megnyilatkozása...

Nézzük csak, ki az oka mindezeknek?

Pélgául a terem ügyében?

Hja, a tánári-kar... Mi nem tehetünk semmit, ez az ő joguk...

Én merem tagadni, hogy a tanárkar, ha kellő módon és formában fölkerestetik, az ifjúság méltányos kívánságait ne teljesítene! Nem tudom, nem akarom elhinni!

Nem, uraim! ez az ifjúság hibája, ez a mi hibánk! A miénk, kik nem emeltük föl szavunkat már régen tarthatatlan állapot javításáért!

Elvégre néma gyerekek anyja sem érti szavát!

Ugyszintén a mi hibánk a többi is! Hiszen ezeknek intézése már az egyesület autonom joga.

Reméljük és megköveteljük, hogy az új tisztikar ez autonom jogokat az egyesület, az ifjúság érdekében hasznosabban és sürgősen fogja gyakorolni!!!

A Főiskolai Énekhar szeptember 12-én tartotta alakuló közgyűlését Mácsay Sándor tanár karelnökségével. Főjegyzővé választott *Baráth Imre* 2 th. ki egyszersmind a zászlótartó tisztet is betölti, Választmányi tagok lettek: általános választmányi tag: *Szabó Elek* 3. jh., az egyes szakokról *Barta György* 2 th., *Kovács Lajos* 1. jh., *Szatmári Imre* 3. jh., *Szücs László* 3 th.

Protocantorok: *Szeremley Gyula* 2. th., *Harsányi Pál* 3. th., *Hajdu Péter* 1 th.

A Hittanszaki Önképző-Kör tisztikara a következőleg alakított meg. Elnök: *Csigy Andor* senior, alelnök: *Kiss Tamás* esk. fel., főjegyző: *Szücs László* 3 th., aljegyző *Perecz István* 2. th.

A Főgymnasiumi Önképző-Kör alakuló gyűlése a napokban tartott meg. A megválasztott tisztikara a következő: Elnök: *Nagy Sándor*, alelnök: *Madai Gyula*, főjegyző: *Erdei Károly*, aljegyző: *Baróthy István*, titkár: *Buzás Antal*, pénztárnok: *Hódy Béla*. Választmányi tagok: *Erdei András*, *Kiss Lajos*, *Dóczi Ferencz*, *Csobán András* és *Burai, Székely. Miskolczy, Bálint* póttagok.

Az ev. ref. főgymnasiumi Tornakör tisztikara a következőképp alakított meg: Elnök *Juhász Albert* 8. o. alelnök: *Balogh István* 7. o. főjegyző: *Peley József* 8. o. jegyző: *Csobán András* 7. o. Választmányi tagok: 1. *Balogh Ernő* 8. o. 2. *Kiss Laczi* 8. o. 3. *Bálint Antal* 7. o. 4. *Dienes Lajos* 7. o. 5. *Sarka Béla* 6. o. 6. *Fehér István* 5. o. Pénztárnok: *d. Hajdu Laczi*. Előtornászok: *Balogh Ernő* 8. o. *Peley József* 8. o. *Miskolczy Albert* 7. o. és *Szabó Ferencz* 7. o.

A többi egyesületek, így a Jogász-Önképző-kör, a Hittanszaki Segély-Egylet, a Zenekör stb. még nem alakultak meg. Miért? Ők tudják.

*

E helyen is felkérjük a különböző egyesületek vezetőit, hogy saját egyleteik érdekében is, szíveskedjenek ügyeik folyásáról idejekorán pl. a jegyzők útján, lapunkat értesíteni!

Előfizetési felhívás a Debreceni Főiskolai Lapokra.

Nem szeretjük a nagyhangú, eget-földet ígérgető programokat. Aki valósággal dolgozni óhajt, nem kedveli a fölösleges lármát, parádézást...

Ez év a munka éve lesz. Nekünk nem kellenek a zászló kibontást, zászlólobogtatást emlegető üres szóképek. Nekünk nem kell a meddő szófecsérlés, mely alatt a tette, munkára vágyók háttérbe szorítva türelmetlenkednek:

„Megint beszélünk, csak beszélünk, a nyelv mozog, a kéz pihen!”

Ne így legyen! Munkára föl!

És úgy hisszük, ifjúságunk megérti, hogy cifra szóképeknél becsesebb, nemesebb a munka. És belátja, hogy mindez érette van. Azután nem kételkedünk: tudni fogja kötelességét.

Az ifjúságé e lap, érte van minden betűje, kell tehát, hogy az ifjúság által is legyen úgy anyagilag, mint a szellemiekben!

Fizessetek elő reá! És magatok is álljatok munkatársai sorába! Ha emelkedni fog tekintélyben, értékében, úgy ez a Ti emelkedésetek leend!

*

Anyagi okok miatt havonként egyszer jelenik meg 1—2 ives terjedelemben. Mihelyt azonban ez okok megszűntek, havonként két ízben fog megjelenni.

A rendes számokon kívül minden előfizető megkapja a lapnak rövid időn belül megjelenő rendkívüli számát, mely a rendesnél jóval nagyobb terjedelemben jelenik meg és a tavaszon nálunk megtartott orsz. kongresszussal s a vele kapcsolatos ügyekkel foglalkozik.

Előfizetési árak:

Egész évre	4 korona.
Félévre	2 „

Egyetemi, akadémiai, középiskolai hallgatóknak, egyesületeknek egész évre 3 korona.

Mindennemű előfizetés, pénzküldemény, reklamási stb. a *kiadóhivatal* számára a *főiskolába* címzendő.

A „*Debr. Főisk. Lapok*“

szerkesztősége.

kiadóhivatala.

Vegyes közlemények.

Az évmegnyitó ünnepségek 1900 — 1901. isk. évre szept. 11-én d. e. tartattak. Az oratoriumban nt. Csiky Lajos ak. tauár, főiskolai lelkész mondott imádságot s a cantus énekelt.

Utánna, előbb a kistanácsteremben az egybe-
gyűlt egyházi s világi előkelőségekhez tartott az új
akadémiai igazgató: dr. Bartha Béla beszédet, majd
a diszteremben, hol az ifjuság is nagyszámban meg-
jelent. tartá a szokásos székfoglaló felolvasást.

Az emberi társadalom fenyegető réméről, örjön-
gó tanok hirdetőjéről az anarchismusról szólott igen
alaposan, érdeket keltően. Fejtegetései után lelkes
éljenzéssel fogadott beszédet intézett az akadémiai
ifjusághoz, hangsúlyozván a kölcsönös szeretet és
bizalom nemes elvét, mely első feltétele a sikeres
működésnek.

Igazsága van. És mi rajtunk ez nem fog
mulni...

Augusztus 2. A szünidő alatti s városunkban
tartózkodó ifjuság a hagyományokhoz hiven az idén
is elzarándokolt a honvédtemetőben nyugvó hősök
sirjához. Ott a megszentelt hantokon, a kőoroszlán
előtt folyt le az ünnepély. Letették a kegyelet
koszoruit. Augusztus 2-a nemcsak az ifjuság, de az
egész debreczeni közönség ünnepe. Az idén is több
ezernyi ember kísérté ifjainkat s emelte fényben,
tekintélyben ez ünnepélyt. A városi dalárda éneke
után Madai Gyula szavalta Olah Gábornak ez alka-
lomra írt költeményét. Utánna Nánássy Lajos 3.
th. tartott emlékbeszédet. Majd a Petőfi dalkör
adta elő az Apotheosis-t s az emelkedett, szép ünne-
pelt Balogh Gyula hazafias szavalata zárta be.

Sakk művészeink. Folyó hó 26-án és 27-én,
nehány ottani kiváló sakkozó buzgólkodása folytán

sakkverseny tartatott Nagyváradon. Részt vettek:
dr. Lasker Emanuel, Maróczy Géza és Marko György
(Bécs) világhírű mesterek és számos amateur.

Ifjaink közül *Móga Lajos* 2. jh. is játszott
Laskerrel és Maróczyval. Persze, mint a többiek,
ugy ő sem nyerhetett velük szemben. Játéka azon-
ban nem maradt feltűnés nélkül Lasker előtt sem.

Méltónak tartjuk megemlíteni még egy másik
debreczeni ifjunak: Dalmy Barnának szép sikerét,
ki ugyan versenyen kívül: Marko mesterrel játszott
és egy ló előnyt kapva, meg is nyerte a játszmát!
Ellenfelének annyira megtetszett játéka, hogy meg-
ígérte: a bécsi sakk-közlönyben fejtegetni fogja.

Bárha kedvet kapna tőlük ifjuságunk és a
lelket metelyező kártyázástól e százszorta nemesebb
játékhoz térne!

A Közlöny átalakulása. A debreczeni Hittan-
szaki Önképző Társulat *Közlönye* f. évi szeptember
hótól kezdve a magyarországi ev. ref. theologiák
ifjuságának hivatalos lapja lett s terjedelemben is
szaporodott, amennyiben havonként kétszer jelenik
meg, ivnyi terjedelemben. Az új Közlöny hittudo-
mányi, egyháztársadalmi cikkeket fog tartalmazni,
de nem zárkózik el a szépirodalmi termékek elől
sem. Előfizetési díj vidékre 6 koroua, akadémiai
hallgatóknak 3 korona. A szerkesztőség Debreczen-
ben van, felelős szerkesztő *Nánássy Lajos* 3. th. s
mind az öt ev. ref. theologia munkatársakat küldött
ki saját kebeléből.

Szerkesztői üzenetek.

**Laptársainkat felhivom és kérem, hogy a köz-
ügy érdekében cserepéldányaikat pontosan küldjék
a lap fején jelzett címemre!**

Krampera E., Balogh E., Fehér M. B. pest.
Remélem tollat ragadtok és firkáltok némely jó
dolgokat?! Üdvözlöm a többieket is!

V. Lajos Selmecz. Szervusz. Lásd öreg, mi
nem éri az embert! Neked is szól a főntebbi.

M. Miklós Kispest. Fiú, fiú! Elfelejtetted mit
ígértél. Kolozsvár...! Leveled várom.

B. Emil Graz. Üdvözlét a messze idegenben!
Valami írka-firkát várok az ottani életről.

Nikolits D. J. Karlócza. Kérését szívesen telje-
sitjük. Segitse Isten! Üdvözlét.